

godt, at det er rigtigt, at man i England har samme Interesser for sine Konsumenter, som vi have for vore. Altsaa alle Bestemmelser, alle Love, der kun sigte til at sikre Konsumenterne rent uforfalsket Smør, kunne vi bruge, men andre Interesser har England ikke; England har slet ikke Renomme, det er et Synspunkt, der ligger helt udenfor den engelske Betragtning, af den simple Grund, at England ikke udfører Smør. Netop derfor kunne vi ikke lægge den Betragtning til Grund, der staar paa et andet Synspunkt. Nei, Hovedspørgsmaalet er, hvad have I gjort, og hvad ville I gjøre. Faktum er, at de andre Lande have gjort Mere end vi, og den Opfordring, der stilles til os gennem Forholdene, er derfor hurtig og energisk at gjøre et Skridt, hvorved vi slaa fast, at vi ere et ligesaa sikkert og rent Land som noget andet, og der nytter det slet ikke at indskrænke sig til Straffebestemmelser mod Forfalskninger; thi indskrænker man sig dertil, fortæller man først derigennem ret tydelig og aabent, at man giver for saavidt mindre Garanti end alle Andre. Straffebestemmelser ere en saa daarlig Maade at hindre Bedragerier paa som vel muligt. Man maa huske paa, at der er kun een Ting, der virkelig kan sikre os vort Renomme i England, og det er, at det er slaaet fuldstændig fast i den engelske Bevidsthed, at der ikke kan komme nogen som helst Margariner fra Danmark, og det kan enten ske ved, at man forbyder Produktion af Margariner — det er det Strængeste — eller ogsaa ved at forbyde Udførsel af Margariner og ved at forbyde Farvning deraf; thi det maa de Herrer huske paa, at i det Dieblis, det er givet, at der kun kan komme hvid Margariner fra Danmark, vil enhver kunne sige sig selv, at der intet Bedrageri dermed kan finde Sted i England, idet det udgives for Smør, stammende fra Danmark. Thi man kan ikke bedrage med hvid Margariner; det er umuligt. Det, Bedragerier ved, er hverken ved forfalsket Smør eller ved hvid Margariner, ufarvet Margariner, men netop med farvet, smørblandet Margariner, derigennem, at man giver Margariner med en stor Til sætning af fint Smør, som jo Margarinerfabrikanterne bruge til Margarineren, og som de føre ud som første Klasse Smør, som det ogsaa ligner stoffende i Smag og Farve. Nu kan der ganske sikkert ske Bedrageri paa det engelske Marked, som skader os, ikke blot derved, at man herfra udfører Margariner og kalder det Smør og sælger det som Smør, men ogsaa derigennem, at Andre i England forhandle Margariner som dansk Smør. Det kan ske derved, at en dansk Margarinerfabrikant sælger sin Margariner til

en engelsk Forhandler som Margariner og opgiver det paa Konossementet og paa Toldstedet, naar han fører det ud, som Margariner, men er i Forstaaelse med den engelske Handlende om, at han kan rolig sælge den, hvis han vil, som Smør, og derigennem med Profit for vedkommende Margarinerfabrikant. Bedrageri kan endelig ske derved, at den danske slet ingen Forbydelse eller nogen som helst Feil gjør, men at en Engländer eller Ublændig fører Margariner ind som dansk Smør (En Stemme: Det kunne vi ikke hindre!). Det er ganske vist, det kunne vi ikke hindre, men ikke desto mindre er der intet Mennekte, der tvivler om, at det skader vort Smørrenomme i høi Grad; thi selv om man kan estervise for Domstolene, hvis man nøiere under søger det, hvor den og den Beholdning Margariner er kommen fra, der i et bestemt Tilfælde har gjældet for dansk Smør, og kan paavise, at den skriver sig fra Holland, Frankrig eller andre Steder, men ikke fra Danmark, vil der være utallige Tilfælde, hvor det ikke bliver paavist, men hvor det Rigtige kommer ud, at det er en dansk Vare, dansk Smør, og hvor den almindelige Forestilling udbreder sig: Vi kunne ikke stole paa de danske Sælgere. Det er netop Noget, som i høi Grad var Tilfældet med den hollandske Forfalskning, der fandt Sted for nogle Aar tilbage. Hvorfor vare vi nu saa ængstelige for det her? Fordi vi meget godt forstod, at selv om der i det enkelte Tilfælde konstateredes noget Saadant, var det umuligt at hindre den Mistillid, der opstaar i Konsumenternes store Klasse som Følge af Forfalskninger, vi ikke ere skyldige i. Men i det Dieblis, det er slaaet fast som en Kjendsgjerning i England, at fra Danmark kan der ikke komme nogen som helst Margariner, kan man sige sig selv, at der ikke er et eneste Mennekte, hvis Tillid til de danske Handlende bliver rokket. Derfor har det saa overordentlig stor Betydning, at vore Foranstaltninger mod Margarinerexport ikke indskrænke sig blot til Straffebestemmelser, der i Virkeligheden som alle strænge Straffebestemmelser ere uden Betydning — jo stærkere de ere, jo mindre Betydning have de — men at vi ramme, som jeg tillod mig sidst at bemærke, ikke selve Om sætningen men selve Produktionen. Dette — gjen tager jeg — kan ske paa to Maader: ved at forbyde Exporten og sætte Produktion og Import under direkte Statskontrol med Paalæg af de Afgifter, der følge af Statskontrollen, altsaa med Paalæg for Butterinerfabrikanterne af de Afgifter, som ere nødvendige, for at der kan blive udøvet Kontrol med dem (Hage: Det er et Monopol!). Det er ikke et